

[Hjortnæs.]

En realistisk vurdering af den aktuelle situation vil undertiden føre til, at barnet bør forblive hos plejeforældrene.

Selv om det lokale børneværn ifølge de gældende regler har mulighed for at nedlægge forbud mod en hjemtagelse, har praksis vist, at forbudsreglen ikke skaber sikkerhed for, at børne- og ungdomsværnene får mulighed for at gribe ind, før hjemtagelsen er foregået. Derfor er det velbegrundet, når socialministeren nu foreslår indføjet en tilladelsesregel.

Ifølge ministerens forslag bringes reglen dog først i anvendelse, når barnet har opholdt sig hos plejeforældrene i 2 år, og man kan naturligvis diskutere, hvorvidt tidsrammen bør være netop 2 år. At det er rimeligt at fastlægge en tidsramme, er jeg derimod ikke i tvivl om, og jeg vil for så vidt også antage, at almindelige hensigtsmæssighedsbetragtninger taler for en tidsramme som den foreslåede.

Jeg kan også give tilslutning til, at børne- og ungdomsværnenes adgang til ikke at tillade hjemtagelse af et barn lempes. Herved sker der ganske vist en yderligere indskrænkning i forældremyndighedens ret til ene og alene at træffe afgørelse i spørgsmål om barnets forhold, men det er jo rigtigt, som ministeren fremhæver i bemærkningerne, at det afgørende ikke kan være hensynet til forældrene, men alene hensynet til, hvad der bedst tjener barnets opvækstvilkår.

I det skøn, der her skal anlægges, er det væsentligt, at de neutrale offentlige myndigheder, som skal træffe afgørelserne, ikke bliver stillet over for store fortolkningsvanskeligheder. Jeg hilser derfor også med tilfredshed, at ministeren ikke har valgt at overføre bestemmelserne i adoptionslovens § 9 direkte til børne- og ungdomsværnsloven. En juridisk vending som „hvor hensynet afgørende tilsiger det“ vil formentlig skabe usikkerhed i børne- og ungdomsværnsudvalgene, og det bør vi naturligvis undgå.

Med forslaget om indførelse af en ankeadgang for plejeforældrene opfylder ministeren et løfte, som blev afgivet til det udvalg, som i foråret behandlede justitsministerens forslag om ændring af adoptionsloven. At der ikke har været en sådan ankeadgang, har i særlig grad forekommet urimeligt i de tilfæl-

de, hvor de lokale børneværn har nedlagt forbud mod en hjemtagelse, men hvor landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg har omstødt et sådant forbud.

Jeg har således ingen principielle betænkeligheder og kan på socialdemokratiets vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag. Hvis vi skal have et udvalgsarbejde om lovforslaget, håber jeg på en meget hurtig gang gennem udvalget. Det vil være meget uheldigt, hvis der opstår en sag, inden loven kan træde i kraft. Den enkelte bemærkning til ministeren, at ikrafttrædelsestidspunktet, som er anført i lovforslaget, 1. januar, næppe er realistisk, men jeg håber så på, at det i hvert fald kan blive 1. februar.

Karen Thurøe Hansen: Det er glædeligt at konstatere, at socialministerens forslag om adgang til anke med hensyn til et plejeforholds ophør nu også udvides til klageadgang for plejeforældrene. Hittidig praksis har gennem årene ført til adskillige ulykkelige afgørelser, hvor hensyn til de biologiske forældre har vejet tungest og barnets eller den unges tarv er kommet i anden række. Dette forhold rådes der nu bod på, idet børne- og ungdomsværnene, der altid er involveret, både hvad angår plejetilladelse og tilsyn, nu kan nedlægge forbud mod flytning eller hjemtagelse af et barn, såfremt det ikke vil være til bedste for den unge eller barnet, samt ligeledes at plejeforældrene også får ret til at anke i tilfælde af et plejeforholds ophør.

Vi kan fra den konservative folketingsgruppes side anbefale lovforslaget til en hurtig vedtagelse og eventuelt en hurtig udvalgsbehandling.

Må jeg blot lige komme med en lille tilføjelse. Socialministeren har tidligere i denne samling fremsat et lovforslag om ophævelse af landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, således at denne ankeinstans kommer til at høre under den samlede sociale ankestyrelse. Mon ikke det ville være hensigtsmæssigt i formuleringen af det foreliggende lovforslag, hvor landsnævnet forekommer som ankeinstans, i parentes efter landsnævnet at indføje „den sociale ankestyrelse“, så vi ikke i næste samling skal have lovforslaget til revision for en sådan petitesses skyld?